

Paco de Lucio: 'Molta gent d'aquí no sap ni que existeix la sala El Cortijo de Roses'

El ballarí i coreògraf ha estat la imatge de moltes postals de la Costa Brava, i s'ha convertit en part de la seva memòria històrica

Paco de Lucio va agafar la sala El Cortijo el 1988

Paco de Lucio, Francisco Fernández Moreno (Madrid, 1932), és propietari de la sala El Cortijo de Roses, establiment que ha sobreviscut des de l'època daurada dels anys 60 i 70, fins a l'actualitat oferint un espectacle únic de dansa espanyola i flamenc. El ballarí i coreògraf va ser imatge de moltes postals sobre la Costa Brava. Divendres, durant la presentació del llibre de Jordi Puig Costa Brava Postals 1960's-1970's, va rebre un emotiu homenatge.

Què li sembla l'homenatge rebut a través del llibre de postals del fotògraf Jordi Puig?

Per a mi ha estat un renaixement. M'ha agafat per sorpresa, perquè jo estava aquí molt tranquil, però penso que és una conseqüència lògica, perquè aquestes postals s'han enviat a tot el món per milions, eren les úniques que tenien un valor professional, per les poses, pel vestuari que també el dissenyava jo. Eren molt cuidades en contraposició a d'altres. Jo les feia per vanitat i promoció. No m'adonava que estava formant part de la memòria històrica de la Costa Brava, des del principi, a través de les fotografies.

Quan va començar a aparèixer a les postals?

La primera vegada que arribo a la Costa Brava és el 63, a Sant Feliu, a partir de llavors ja alternava les tournées per l'Orient Mitjà i l'Orient llunyà, l'Amèrica del Sud, Puerto Rico, Illes Verges, Equador, Colòmbia, amb els estius venint cap aquí. Al 70 vaig arribar a Roses per primer cop, després de l'Expo d'Osaka i de fer una tournée pel Japó. Després vaig començar a fer temporades a la sala El Relicario de Lloret de Mar, que és quan vaig començar amb les postals i, a poc a poc, van adquirir molta importància. Mentre feia les tournées per tot el món, ja pensava en què faria d'innovador a la Costa Brava, a l'estiu, i amb el fotògraf Joaquín Arpí, de Lloret de Mar. Jo només volia material per promocionar-me i, de cop, ell em va demanar permís per fer postals. Cada any les fèiem millors, i van sortint postals precioses que encara se segueixen venent i no han passat de moda. També trobo reproduïdes les meves fotografies encara en ventalls, calendaris, i fins i tot fa poc, en un basar xinès de Madrid, vaig trobar un plat preciós amb la meua imatge.

Com recorda els seus inicis i aquella època a la Costa Brava?

Va ser una època especial, unit al fet que jo era jove, creatiu, tenia ganes de triomfar i d'aprendre. Va ser quan començava a fer temporada estable a la sala el Relicario de Lloret que començava a néixer la Costa Brava com a punt turístic. Tota la família, i sobretot el meu oncle patern que era torero, va estar sempre molt lligat a Barcelona i jo sempre he tingut molta relació amb Catalunya. Durant la guerra era un nen i tenia poca oportunitat d'anar al col·legi, estava de València a Madrid, perquè el meu pare era militar. Vaig començar a ballar llavors, però era més com un joc. Després, vaig venir a Barcelona, la primera vegada des de Madrid, perquè em vaig escapar de totes les dones que tenia al voltant. Tenia tretze anys. Era el més gran dels fills, el nen maco de les dones de la casa i em tenien fart, (diu rient). A Barcelona, actuava en cinemes de barri com a fi de festa i després, també, a Madrid. Més tard vaig entrar en la companyia professional de Paquita Rico i vaig actuar també amb Paquita Reina, fins que el 55 vaig fer el primer grup: Fiesta Ballet. Vaig començar molt jove i aquest nom ha estat com un amulet tota la vida, fins i tot l'empresa d'El Cortijo es diu Fiesta.

El seu nom artístic passa a ser Paco de Lucio.

En la família érem dos Pacos. El meu pare es deia Lucio i jo era Paco el de Lucio. Quan va arribar el moment de buscar nom artístic vaig triar aquest.

El seu prestigi va anar en auge i va actuar per tot el món.

Menys Austràlia i Canadà, he ballat a tot el món. Vivia aquestes experiències amb els ulls ben oberts. Conèixer món li dec al ball, a la meva inquietud. Aquí teníem unes restriccions molt fortes i sortir a fer aquelles tournées era molt complicat, per això quan sortia ho aprofitava molt. També era complicat perquè no sabia idiomes i em vaig veure en l'obligació d'aprendre'n. La meva primera tournée va ser al Marroc i Algèria amb 19 anys. Vaig acabar-la parlant i escrivint francès i amb l'anglès em va passar igual.

Durant la seva carrera internacional va actuar amb artistes molt famosos.

Vaig compartir escenari amb artistes molt famosos com Édith Piaf, Duke Ellington, Juliette Greco, entre molts altres. Ells sempre eren els artistes principals. Recordo un cop, a Hong Kong, que vam actuar amb Pat Boone, un cantant americà molt famós a l'època. Ell era l'estrella de l'espectacle i nosaltres actuàvem a la primera part. El que va passar és que un cop la gent ens va veure a nosaltres, una part del públic va marxar i vam haver de canviar l'ordre de l'espectacle. Sempre que he pogut, he portat algú de la meva família a l'estranger, la meva mare i filla han estat a Bagdad, Istanbul, Finlàndia i molts altres llocs.

La seva companyia ha estat aplaudida arreu del món i des de Portbou a l'Ebre.

Sí. Sempre escrivia les meves coses, m'he autodirigit d'una manera molt crítica. Fins que vaig tornar a Roses, el 85, ja havia actuat des de Portbou a Sant Carles de la Ràpita. Primer em volia establir a Lloret, però ho vaig fer a Roses perquè vaig tenir l'oportunitat de quedar-me amb El Cortijo. Ja no podria marxar d'aquí. Pràcticament l'he vist néixer i puc dir que l'he fet jo amb ajuda de la meva família. El 88 agafo la sala, amb la qual cosa es complirien trenta anys l'any que ve.

Com recorda els seus inicis a Roses?

Jo buscava un lloc on trobar-me i això ha estat Roses. Des del primer cop que vaig arribar aquí, als any 70, Roses tenia una cosa especial. On actualment hi ha el port esportiu, hi vivíem nosaltres. Hi havia una cala petita i era una mica nostra. Mentre actuava a tot el món, la Costa Brava i Roses es van convertir, sense jo saber-ho, en casa meva. Actuàvem al Pení club, a l'època. Després no vaig tornar fins que em contractaren, el 85, al Golden.

Quin moment viu ara la sala El Cortijo?

El públic que tenim és de mitjana edat a gran, la gent jove no ve, tot i que quan ho fan se sorprenen. Tampoc podem comptar amb el públic nacional, perquè la gent que li agrada aquests espectacles o s'ha mort o es mor, són de la meva edat. Tenim el 99% de francesos, holandesos, de l'estranger. La situació no és bona, puc dir que ja m'he arruïnat, i l'any que ve no sé si podré continuar. Tinc esperança de poder seguir endavant, però, si no, tancaria la sala. És veritat que molta gent d'aquí no ha vingut mai a El Cortijo i ni tan sols sap que existeix. La gent vol veure espectacle i jo procuro donar-li. La companyia ha estat sempre d'entre set i deu ballarins, amb un guitarrista i el repertori és variat. Ballem les tres parts de La vida breve, un clàssic de Manuel de Falla, El bolero de Ravel aflamencat, i també he tingut una estampa gallega, valenciana, basca...

El flamenc està menysvalorat?

El flamenc ha estat molt maltractat. Cal dir que per aquí han passat les millors figures: Carmen Amaya, la Chunga, Antonio Gades..., i jo, que he anat formant part de la Costa Brava, me n'adono, de cop i, que bé! Llavors hi havia una sèrie de grups bons, però entre tanta gent bona hi havia gent dolenta, sense coneixement que pensava que al turista se li havia de treure els diners i, partint d'això, ja no hi havia flamenc ni res. A les sales

donaven sangria a gogó, la gent sortia beguda... Ara diuen que tinc l'únic grup de flamenc que actua a la Costa Brava. Tant de bo la gent s'animi a venir-nos a veure i podem seguir ballant.

Font del document:

http://www.emporda.info/cultura/2017/09/27/paco-lucio-molta-gent-daqui/368253.html?utm_source=rss